

[Poulsgaard.]

Hvis der er nogen, der er udsat for hetz, så er det fremskridtspartiet. Vi ønsker frihed, frihed for enhver livsholdning.

Det kan ikke nytte noget, at hr. Maigaard nu står op og siger, at der vil blive dasket til de venstreorienterede nu. Hvad er det for en pivet indstilling, der nu lægges for dagen? Nu har de venstreorienterede igen de sidste 10-15 år haft alt for let spil, fordi det ikke er trængt ind gennem dette hus' tykke mure til politikerne her på Christiansborg, hvad der foregik ude i befolkningen. I frihedens og i tolerancens navn lå man under for alle mulige pressionsgrupper. De højt ordnede pressionsgrupper fik magt. Politikerne herinde troede gud hjælpe mig, at det var folkets vilje, når man i frihedens og åndsfrihedens navn bevilgede millioner til alt muligt: kulturpaver og tilskud til ditten og datten, tilskud til film. Jeg kan nævne Thorsens Jesusfilm, der vel nok satte sindene i bevægelse. Man nægtede at høre på, hvad den jævne mand mente om tilskud til kunst. En mand som Rindal, lagerforvalteren i Kolding, som rejste en folkebevægelse, han bliver af højordnede psykologer og kulturpaver dysset ned. Endelig, langt om længe, ved valget den 4. december 1973, satte det tavse flertal en modoffensiv i gang. Nu kunne det søreme være nok.

Jeg var glad for statsministerens klare tilkendegivelse her i dag af, at politik, det er ikke bare penge og økonomi, det har også noget med livsholdning, med livsværdier, at gøre. Man kan nok undre sig over, specielt når det gælder et parti som venstre, hvor det folkelige har været i forgrunden, at det er, ligesom der ikke er nogen, der tør tage til genmæle, når der fra de venstreorienteredes side bliver sagt, at kristendoms-kundskab, det er også indoktrinering. Hvad er det for noget forfærdeligt vrøvl, rent ud sagt? Vi har mig bekendt i dette land en statsreligion, og vor kultur og livstradition bygger på denne kristne livsindstilling. Skulle det så pludselig være indoktrinering at fortælle børn om kristendoms-kundskab? Det er den indstilling, der var med til i 1960erne, dengang man var så åben og frisindet over for alt det nye, at bryde de gamle normer ned, uden at man satte noget nyt i stedet.

Det er ungdommens ret at gøre oprør.

Man siger sågar, at den, der ikke har været revolutionær som ung og reaktionær som ældre, han har aldrig levet livet. Jeg forstår, dengang venstre og højre under Estrup kæmpede under barske vilkår. Det var noget, man kunne forstå. Det var en kamp, der var til at tage og føle på. Jeg forstår også socialdemokratiet i den svære begyndelse, dengang Pio og de andre blev eksporteret til Amerika. De ville noget med et samfund, der var skinghamrende uretfærdigt, de ville noget nyt, de ville et bedre samfund, og de kæmpede for det på lige vilkår, på demokratiske vilkår. Al ære og respekt for det. Men man kan ikke nære ære og respekt for den venstreorienterede indoktrinering, der f. eks. finder sted i skolerne. De venstreorienterede skal have lov til at være her, ingen tvivl om det, men som hr. Lindholt var inde på, skal den politiske kamp føres i vælgerforeninger, igennem aviser og også i massemedierne, hvor alle kan komme til orde, den skal ikke indpodes vore børn i børnehaver og skoler. Det er fuldstændigt vanvid. Vi husker alle sammen sagen om en børnehave i Hudegården, eller hvor det var, hvor det af stillingsbetegnelsen klart fremgik, at de, der søgte de ledige stillinger, skulle have en marxistisk indstilling.

Den udvikling, som skete i samfundet i 1960erne, bevirkede, at bondesamfundet gik i opløsning; det bondesamfund, som har så dybe rødder, og som de fleste herinde er rundet af, gik i opløsning. Far og mor skulle ud at tjene penge, for at den altopslugende statskasse stadig væk kunne dække disse psykologers, og hvad de nu hedder alle sammen, disse kulturpavers umættelige behov. Så skulle børnene passes, men nej, det var da ikke noget, forældrene selv kunne bestemme, hvordan de ville have deres børn passet. Disse pædagoger skulle nok fortælle dem, hvordan børnene skulle passes. Her er det, jeg mener: når nu samfundet stiller det krav, at for at en familie faktisk kan opretholde livet, så er far og mor nødt til at arbejde, så må far og mor også have berettiget krav på, at de børn, hvis pasning disse pædagoger skulle varetage, bliver passet på en måde, der er i tråd med den livsholdning, forældrene har. Det tør nok svagt antydes, at det ikke er tilfældet.

Det er rystende, hvad man hører i den